

ESPLAIS LITERARIS

JUNY

Es tasca innútil voler avançar al Sol en deixondir-se. Quant hom, voluntariós, vol esforçar-se en deixar l'acollidor llit, Pare-dia fa temps ha obert ses finestres daurades i ha començat a llençar damunt la terra mil ocells cridaners i infinites flors embaumadores i alegroies.

Juny, matí de festa. Lluny de vila, hom deixa portar-se de l'optimisme adient a la diada i es complau en endinsar-se pel bosc — farigola, rossinyols, silenci — per a perdre la noció del temps i permetre que l'esperit voli i s'endinsi també cap al Bosc de l'Ideal, des d'on podrà llucar belles flors d'Esperança i gosarà sentint encantadors aucells de plomatges de seda i veu argentina entonar cançons d'amors infinits.

Juny, matí de Festa, rublert de flors prometedores de delitosos fruits. Jo m'imagino sempre aquest mes, com si fora gentil donzella no entrada encara en la plenitud de la vida; gentil donzella quins colors vius i sanitosos, quins ulls de verge enamorada, mostren palesament la ubèrrima collita que de son ésser mare Natura ha de llevar-ne...

Juny, voldria perllongar ta vida per a retenir la joia de ton caire indefinit de primavera en istiu, de fruita mig madura, d'amor amb dona verge...

* * *

La campana major sembla que repiqui adés per a foragitar les pobres fatzies, que tenien dintre del cloquer abrigall contra del sol. Amb joguiner trifllèig repiquen les altres campanes, portant arreu ses notes agradívols, extenen el seu so metàl·lic per tota la vila.

I hom flaira amb plaer mils sentors de ginesta, clavells i encens.

Corpus... tarda màgica de llum i de color. Barreja extranya de religiositat i profanisme. Amor a Déu i amor terrenal. Farums de bosc, olors de jardí i perfums d'església. Boniques irisacions de l'astre Rei de tons vius i rogencs; gentils dametes habillades amb vestimentes de colors clars i potser barroers...

I la mainada s'avalota al veure les figures dels gegants i les piruetes dels cap-grossos.

Hora suau, tarda d'estiu; Corpus, diada bella; Juny, mes de belles diades...

* * *

La monòtona cançó de la font es veu aquesta nit — màgica nit rublerta de molts sorolls diferents — interrompuda pels crits i alegres cançons dels que volen celebrar la reveilla de Sant Joan. Fins al cantaire rossinyol han fet emmudir sa garganta de cristall, i sols impertèrrit, canta sa rica cançó, un grill entafurat en un marge...

Les cuques de llum semblen voler redoblar sa força, car deuen tenir enveja de la volta del cel, curullada de brillants estels...

Un poeta sembla plorar boi mirant la Lluna que plafeja la cinta del rierol...

I la parella, l'eterna parella de la nit de Sant Joan, fugint de les colles que diuen platxeris i criden massa, cerca redós per poder repetir eternament, l'eterna cançó de l'amor...

Juny, tot rima harmonia, tot canta la dolça cançó de una nit d'estiu, que s'escola suau, posant gotes de gemada rosada en les plantes i suas gotes d'alegria en els cors dels humans.

MARTÍ SOLER

Bocetos al Carbón

MUCHACHAS CELONESAS

Srta. PAQUITA BRUNELL

Con todos los respetos que tu virtud reclama, virtud que es diadema y flor bella y fragante, mi lira hoy te dedica estos versos, ofrenda de un trovador que pulsa su cítara galante.

I en estos versos míos que a bellas celonesas dedico en los Bocetos humildes, al Carbón, tu nombre, tu persona, no podía olvidarse, porque eres tú la reina de un noble corazón.

Corazón que es San Celoni, resumen de grandezas, corazón celonés, que es patria, amor y fé, nobleza, sentimiento, belleza y armonia, todo en tí se hace esencia como una flor de té.

J. MARVI

Espai reservat per un anunciant